

Arrest

nr. 162 052 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: XN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ADRIAENSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 3 september 2014 te Antwerpen een aanvraag van een verklaring van inschrijving in.

De verzoekende partij legt enkel een paspoort voor zodat de stad Antwerpen op 20 februari 2015 de beslissing neemt van weigering van verblijf van meer dan zes maanden.

Op 25 februari 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving in. Naast haar paspoort maakt zij het uittreksel van de Kruispuntbank en een bewijs van aansluiting bij sociale kas zelfstandigen over.

Diezelfde dag wordt een verklaring van inschrijving afgegeven.

Op 10 maart 2015 wordt een E-kaart aan de verzoekende partij verleend.

Op 27 februari 2015 laat de RSVZ aan de sociale kas van de verzoekende partij, Partena weten dat haar aansluiting moet worden geschrapt vanaf 15 april 2015 omdat er niet voldoende bewijskrachtige gegevens zijn die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige, dit nadat de verzoekende partij een vragenlijst diende in te vullen en de nodige bewijsstukken moest overmaken. Op 4 september 2015, met kennisgeving op 9 oktober 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: (...), Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te(...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 03.09.2014 en verkreeg een verklaring van inschrijving op 25.02.2015 en een E-kaart op 10.03.2015.

Zij legde ter staving van haar aanvraag de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Betrokkene liet hiermee uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Betrokkene werd ten gevolge van haar aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van haar aansluiting als werkend vennoot bij D. BVBA (KBO (...)) en bij (...) BVBA (KBO (...)) met ingang van 15.04.2013 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd. 27.02.2015).

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat betrokkene geen zelfstandige is. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten haar zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van haar aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige.

Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art.42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als zelfstandige bekomen op 25.02.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wijst de verwerende partij op de recente informatie van 21 januari 2016 die aan de Raad werd overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 20 november 2015 een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Zij stelt dat de verzoekende partij actueel belang ontbeert.

De Raad stelt hierop de vraag naar het actuele belang van de verzoekende partij.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens ter beschikking gesteld door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 20 november 2015 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend, ten gevolge waarvan een tijdelijke verblijfstitel werd uitgereikt.

De Raad stelt dan ook vast dat de rechtstoestand van de verzoekende partij fundamenteel is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekende partij immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe op 4 september 2015 werd beslist impliciet doch zeker werd opgeheven. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Nu het bestreden bevel inmiddels is opgeheven, rijst de vraag welk nadeel de verzoekende partij nog lijdt bij en welk concreet voordeel zij thans nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring ervan. Er kan immers moeilijk worden ingezien welk nadeel nog uitgaat van of welk voordeel kan worden bekomen uit de nietigverklaring van een beslissing die niet langer ingrijpt op de rechtstoestand van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in deze, stelt de verzoekende partij dat zij nog belang heeft want dat zij intussen in een vacuüm leeft gezien pas op 20 mei 2016 een nieuwe beslissing wordt genomen. In haar uiteenzetting verduidelijkt zij echter niet het actuele belang van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekende partij nog beïnvloedt, hetgeen niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Er dient te worden benadrukt dat het aan de Raad is om te oordelen of de verzoekende partij die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij haar beroep.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing van 4 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Gelet op hetgeen hieronder wordt besproken dient de exceptie van onontvankelijkheid voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf niet te worden beantwoord.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In de synthesesamenvatting die een repliek bevat op de nota van de verwerende partij, voert de verzoekende partij in een enig middel aan:

“15. Verzoekster meent dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 en artikel 41, §1 Vreemdelingenwet, alsook artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit, zodat zij wel degelijk recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden door middel van een verklaring van inschrijving.

Aldus werd dit recht op verblijf ten onrechte vroegtijdig beëindigd.

Dit middel valt uiteen in verschillende onderdelen:

1) Verzoekster voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1°; artikel 41, §1 Vreemdelingenwet, alsook aan artikel 50, §2 Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van het beëindigen van het recht op verblijf zodat er geen sprake kan zijn van een misleiding van de Belgische autoriteiten. Minstens is er sprake van een schending van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2) Verzoekster voldoet nog steeds aan deze voorwaarden, nl. als werknemster in de zin van artikel 40, §4, 1° Vreemdelingenwet.

Deze worden in wat volgt uitgebreid besproken.

1. VERZOEKSTER VOLDEED AAN DE VOORWAARDEN VAN ARTIKEL 40, §4, 1°; ARTIKEL 41, §1 VREEMDELINGENWET, ALSOOK AAN ARTIKEL 50, §2 VREEMDELINGENBESLUIT OP HET OGENBLIK VAN HET BEËINDIGEN VAN HET RECHT OP VERBLIJF ZODAT ER GEEN SPRAKE KAN ZIJN VAN EEN MISLEIDING VAN DE BELGISCHE AUTORITEITEN, MINSTENS IS ER SPRAKE VAN EEN SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL ALS BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

1.1 Theorie

16. Conform artikel 40, §4, 1° Vreemdelingenwet heeft iedere burger van de Unie het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41 van dezelfde wet bedoelde voorwaarden vervult en hij hetzij werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Artikel 41 Vreemdelingenwet stelt dat het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

Overeenkomstig artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit diende Verzoekster bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag van de Unie een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer over te maken en het bewijs van haar aansluiting bij de sociale verzekeringskas voor zelfstandigen.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de unie indien deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt heeft die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

1.2 Toepassing

17. Verzoekster legde ter staving van haar aanvraag tot inschrijving aan de gemeente de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Dit wordt niet betwist door Verwerende partij, want is zelf opgenomen in de bestreden beslissing.

Nu artikel 50, §2 Vreemdelingenbesluit voorschrijft dat Verzoekster bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag van de Unie een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer dient over te maken tezamen met het bewijs van haar aansluiting bij de sociale verzekeringskas voor zelfstandigen, heeft Verzoekster dan ook aan alle voorwaarden voldaan zodat er geen reden is om een einde aan haar recht op verblijf te stellen.

18. Voor zover Verwerende partij voorhoudt dat de Belgische autoriteiten zouden misleiden nu Verzoekster geen zelfstandige is, voegt Verzoekende partij nog de volgende bewijzen die haar functie als zelfstandige aantonen:

- haar Fiche nr. 281.20 "Bezoldigingen van bedrijfsleiders" voor de jaren 2013 en 2014 (stuk 12-13);
 - Fiscale attesten voor de jaren 2013-2014 (stuk 14-15)
 - Aandelenregister van de BVBA (...). Hieruit blijkt dat aan Verzoekster 5 aandelen worden overgedragen op 1 oktober 2013 om 12u (stuk 16).
 - Tevens voegt Verzoekster de verklaring tot stopzetting van haar activiteiten als meewerkend vennoot aan de BVBA (...) (stuk 17). Hierin verklaart de zaakvoerder van BVBA (...) dat Verzoekster geen meewerkend vennoot meer is vanaf 31 maart 2015. Dit gaf Verzoekster ook te kennen aan Partena (stuk 18).
19. Voorliggende bewijzen tonen duidelijk aan dat Verzoekster zelfstandige is ten tijde van haar verklaring van inschrijving, zodat ook niet kan besloten worden tot een "misleiding van de Belgische autoriteiten".

Waar Verwerende partij in haar conclusie van 20 november 2015 voorhoudt dat deze stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit, dient in alle geval te worden geantwoord dat Verwerende partij faalt in haar bewijslast. Zij maakt geenszins duidelijk dat de stukken niet overeenstemmen met de realiteit. Dit is net frappant: Verzoekende partij brengt alle stukken bij tot bewijs van haar zelfstandige activiteit. Omdat zij een vragenlijst gebrekkig invult (te wijten aan het feit dat zij gebrekkig Nederlands spreekt), wordt zij meteen retroactief geschrapt van de RSVZ en onmiddellijk ook nog eens beroofd van haar verblijfsrecht.

De documenten tonen aan dat Verzoekster een daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige heeft. Het is minstens onredelijk om het verblijfsrecht van Verzoekende partij af te nemen wegens het gebrekkig invullen van een vragenlijst.

Verzoekende partij vraagt Verwerende partij dat deze aantoont dat de stukken niet de realiteit zouden bevatten. Zij zal daar niet in slagen.

Verwerende partij geeft in haar conclusie van 20 november 2015 zelf toe dat de retroactieve schrapping dateerde van vóór de afgifte van de E-kaart. Met andere woorden: aangezien de retroactieve schrapping dateert van voor de beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht, en Verwerende partij hier met andere woorden van op de hoogte was toen zij de E-kart toekende, kan dit ook geen grondslag uitmaken om een einde aan dit verblijfsrecht te stellen.

Verzoekende partij was, in tegenstelling tot wat Verwerende partij beweert, niet op de hoogte van haar retroactieve schrapping van het RSVZ, nu zij gebrekkig Nederlands spreekt. Dat Verzoekende partij geen stappen onderneemt om de beslissing bij het RSVZ aan te vechten, is trouwens gelegen in het feit dat zij intussen daadwerkelijk is gestopt als zelfstandige te werken en zij momenteel als werkneemster werk op de arbeidsmarkt zoekt, zie in dit verband deel 2 van deze conclusie.

20. Aldus is dergelijke "misleiding" geenszins gemotiveerd. Dat is zeker zo, nu de schrapping reeds voorafgaand aan het toekennen van een E-kaart was gebeurd. Met andere woorden: het verlenen van de E-kart was niet gebaseerd op het lidmaatschap bij de RSVZ, doch op basis van andere documenten die Verzoekende partij wel tijdig had aangeleverd en die beschreven worden in randnummer 8. Deze documenten waren voldoende voor het toekennen van een E-kaart, zodat de schrapping van het lidmaatschap bij de RSVZ – een gegeven dat reeds gekend was voor het verlenen van het verblijfsrecht – geen geldige motivering is.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht van de Unieburger beëindigt, moet verwacht worden dat zij haar eerst op duidelijke en nauwkeurige wijze verzoekt om alle vereiste inlichtingen mee te delen teneinde een beslissing te kunnen nemen. Het verblijfsrecht kan pas beëindigd worden omdat de vreemdeling geen reële kans op zelfstandigheid aantoont, indien deze eerst verzocht wordt om bewijzen mee te delen.¹

{1 Zie analoog RvV 18 mei 2011, nr. 61.696, 27 oktober 2011. 2RvV 26 september 2008, T. Vreemd. 2008.}

Verzoekster voldeed aan alle voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4 Vreemdelingenwet. Er is dan ook geen sprake van misleidende informatie.

Het bovenstaande, en alle bewijzen die Verzoekster bijvoegt, toont ook aan dat de beslissing onredelijk is. Verzoekster was wel degelijk zelfstandige ten tijde van haar aanvraag.

21. Het verblijf van Verzoekster werd toegekend op bepaalde gegevens, zijnde het bewijs van een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer tezamen met het bewijs van haar aansluiting bij de sociale verzekeringskas voor zelfstandigen. Dit is wat gevraagd wordt, overeenkomstig de relevante wetgeving.

Verwerende partij mag niet, 7 maanden na de oorspronkelijke beoordeling, dezelfde gegevens aan een nieuwe beoordeling onderwerpen en op grond van bedrog het verblijf intrekken.² Wanneer uit de afgifte van een E-kart blijkt dat het verblijf als geldig werd erkend, kan later het verblijf niet meer worden ingetrokken op grond van een beslissing van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen.

2. VERZOEKSTER VOLDOET NOG STEEDS AAN DE VOORWAARDEN VAN ARTIKEL 40, §4 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 50 VREEMDELINGENBESLUIT, NL. ALS WERKNEEMSTER

22. Verzoekster heeft intussen alle activiteiten als zelfstandige stopgezet. Sinds 31 maart 2015 is zij niet meer actief als zelfstandige (stuk 17).

23. Verzoekende partij voldoet evenwel nog steeds aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet zodat zij derhalve nog steeds het recht op binnenkomst in België geniet.

Artikel 40, §4, 1° Vw. bepaalt immers dat een Unieburger het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven indien hij in België werknemer of zelfstandige is of België binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om dat te vinden. Artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit preciseert verder dat Verzoekster volgende documenten dient over te maken:

- Werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling

- Werkzoekende: een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven en het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid.

24. Verzoekster heeft dan ook op 3 november 2015 zich opnieuw bij het gemeentebestuur aangemeld teneinde een "verklaring van inschrijving" te bekomen, ditmaal als werknemer. Zij heeft een afspraak met de stad Antwerpen dienst Vreemdelingenzaken, op 20 november 2015 om 9u, deze nieuwe verklaring van inschrijving in orde te maken.

25. Zij heeft daartoe een afspraak gemaakt op 20 november 2015. Op het ogenblik van het schrijven van deze conclusie beschikt de raadsman van Verzoekende partij nog niet over het bewijs dat zij een nieuwe aanvraag van de verklaring van inschrijving heeft ingediend. De raadsman zal dit bewijs aan de partijen bezorgen zodra hij hierover beschikt.

Verzoekster heeft zich eveneens op 10 juni 2015 ingeschreven bij de dienst voor arbeidsbemiddeling (stuk 19). Verzoekende partij stemde in met de trajectbegeleiding zoals georganiseerd door Alexander Calder Arbeidsintegratie (stuk 20).

Verzoekende partij brengt in dit verband de nodige bewijzen bij. Meer bepaald voegt zij de kopies van sollicitatiebrieven (stuk 22), de tewerkstellingsattesten en arbeidsovereenkomsten via interim (stuk 23) en de afdruk van de vele sms'jes die zij ontvangt met oog op tewerkstelling (stuk 21).

Aldus heeft de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden geen zin, nu Verzoekster nog steeds in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden nu zij in België als werknemer werkt.

Verzoekster bewijst haar reële kans om te worden aangesteld.

De tijdelijke tewerkstelling via interim betekent dat Verzoekende partij ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstand stelsel in België. Zij is nog nooit teruggevallen op een werkloosheidsuitkering in België.

CONCLUSIE

De administratieve overheid is bij de beoordeling van Verzoekster niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Zij heeft deze niet correct beoordeeld. De gegevens van het dossier tonen duidelijke aan dat Verzoekster wel degelijk over de juiste documenten beschikt, zodat het dan ook onredelijk is om haar recht op verblijf af te pakken.

Het verlies van statuut van zelfstandige zou niet het verlies van het verblijfsrecht mogen betekenen, nu zij nog steeds als werkneemster in aanmerking komt.(...)"

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verweerder laat gelden dat verzoekende partij bij haar aanvraag van 25.02.2015 een attest van aansluiting bij een sociale verzekeringskas heeft voorgelegd, en de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van deze stukken het verblijfsrecht had toegekend. Evenwel is het RSVZ op 27.02.2015 overgegaan tot de retroactieve schrapping m.i.v. 15.04.2013, om reden dat de vragenlijst die verzoekende partij heeft ingevuld niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Zulks wordt ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorbij gaan aan de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing, en verwijzen naar een attest van aansluiting bij een sociale verzekeringsfonds, terwijl deze aansluiting als zelfstandige retroactief geschrapt werd.

Verzoekende partij verwijst vervolgens naar 'bewijzen van haar functie als zelfstandige', met name haar fiche 281.20, fiscale attesten, een aandelenregister en een verklaring tot stopzetting van haar activiteiten als meewerkend vennoot bij één vennootschap m.i.v. 31.03.2015.

Ook de verwijzing naar deze stukken is niet dienstig, om reden dat zij geenszins de vaststelling weerleggen dat de RSVZ op 27.02.2015 is overgegaan tot retroactieve schrapping van de aansluiting van verzoekende partij bij het sociaal verzekeringsfonds, nu na onderzoek is besloten dat verzoekende partij geen voldoende bewijskrachtige gegevens heeft ingevuld die wijzen op de uitoefening van een zelfstandige activiteit.

Gelet op de retroactieve schrapping door het RSVZ, dewelke op zich ook niet betwist wordt, is verzoekende partij niet ernstig waar zij toch poogt te verwijzen naar (voornamelijk door haar of de vennootschap uitgebrachte) documenten waaruit toch een zelfstandige activiteit zou moeten blijken.

Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat 'niet kan worden besloten tot een "misleiding van de Belgische autoriteiten", noch dat 'dergelijke "misleiding" geenszins gemotiveerd is'.

Verweerder laat gelden dat het gegeven dat de schrapping retroactief is gebeurd, afdoende aanduidt dat verzoekende partij bij de aanvraag van haar verblijf zich heeft gesteund op misleidende informatie, zonder dewelke zij haar verblijfsrecht niet zou hebben verkregen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht toepassing gemaakt van art. 42septies van de Vreemdelingenwet voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Zulks wordt ook bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het is inderdaad niet betwist dat verzoeker bij zijn verklaring tot afgifte van de verklaring van inschrijving als zelfstandige de hiertoe vereiste stukken voorlegde en dat de voorlegging van deze stukken doorslaggevend was voor de afgifte van de E-kaart als zelfstandige. De Raad stelt echter vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet zozeer van oordeel is dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vals of vervalst zijn, doch wel dat deze stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België en dat hij aldus door de voorlegging van deze stukken werd misleid.

De Raad merkt op dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet louter toepasbaar is indien een burger van de unie op basis van valse stukken een verblijfsrecht heeft verkregen, doch evenzeer indien misleidende informatie werd gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld dat hij geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige kan aantonen en bepaalde documenten hem bijgevolg onterecht werden afgegeven of de realiteit niet correct weergeven, kan verweerder, in redelijkheid, oordelen dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit verblijfsrecht." (R.v.V. nr. 142.037 dd. 27.03.2015)

Zie in die zin ook:

"Uit dit schrijven kan niet anders dan afgeleid worden dat de verzoekende partij retroactief geschrapt werd als zelfstandige omdat geen zelfstandige activiteit werd uitgevoerd. Het komt de verwerende partij toe, indien vastgesteld wordt dat de stukken die dienen overgelegd worden in toepassing van artikel 50 § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), onjuist zijn en niet de realiteit bevatten die de stukken suggereren, verblijfsrechtelijke gevolgen aan de onjuistheid van de gegevens te verlenen. Uit het middel blijkt geenszins dat de verzoekende partij ontkent dat zij geen zelfstandige activiteiten ontplooid. Evenmin toont zij aan dat zij de inhoud van voormelde brief die haar inmiddels bekend moet zijn, nu zij inzage kon nemen in het administratief dossier en de bestreden

beslissingen er naar verwijzen, betwist. De verwerende partij stelt terecht dat in het kader van een aanvraag het de verzoekende partij toekomt alle nuttige gegevens over te maken aan de verwerende partij. De verzoekende partij gaat er ten onrechte vanuit dat het voorleggen van in artikel 50 van het vreemdelingenbesluit vereiste documenten de verwerende partij ertoe verplicht een aanvraag zoals de verzoekende partij indiende positief te beantwoorden indien de feitelijke gegevens van deze documenten niet overeenstemmen met de realiteit.” (R.v.V. nr. 134.348 dd. 01.12.2014)

En ook:

“Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel gewag maakt van “recente informatie van de RSVZ” doch dat niet vermeld wordt over welke precieze documenten het handelt, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing voldoende informatie bevat in het licht van de beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker er zich kan op verdedigen. [...]Mocht verzoeker het administratief dossier geraadpleegd hebben, dan zou hij kennis genomen hebben van voormelde brieven en kon hij zo nodig hieromtrent nog verweer ontwikkelen ter terechtzitting, quod non. [...]De Raad acht het concluderend niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retro-actieve schrapping als zelfstandige van verzoeker werd besloten. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van verwerende partij, zodat de Raad niet inziet waarom verwerende partij in deze een grondiger onderzoek had dienen te verrichten. Het was zaak van verzoeker om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. Hiervan wordt geen bewijs geleverd.” (R.v.V. nr. 113 116 van 30 oktober 2013) Ten overvloede herhaalt verweerder nog de concrete motieven van de bestreden beslissing, die afdoende zijn opdat de beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven in feite en in rechte:

“Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 03.09.2014 en verkreeg een verklaring van inschrijving op 25.02.2015 en een E-kaart op 10.03.2015.

Zij legde ter staving van haar aanvraag de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet hiermee uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Betrokkene werd ten gevolge van haar aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van haar aansluiting als werkend vennoot bij DIVA 660 BVBA (KBO 0806.334.343) en bij (...) BVBA (KBO 0460.790.679) met ingang van 15.04.2013 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd. 27.02.2015).

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat betrokkene geen zelfstandige is. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten haar zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van haar aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige.

Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art.42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.” (markering toegevoegd)

In casu dateert de beslissing van het RSVZ tot retroactieve schrapping bovendien van vóór de afgifte van de E-kaart op 10.03.2015, zodat verzoekende partij zelf ook op de hoogte moet zijn geweest van deze retroactieve schrapping op het ogenblik dat zij haar E-kaart in ontvangst heeft genomen!

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat haar niet gevraagd werd om de bewijzen mee te delen, zijn deze beschouwingen te gek voor woorden. De schrapping door het RSVZ is er immers net gekomen om reden dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst niet voldoende bewijskrachtige gegevens heeft voorgebracht die ijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

In de bestreden beslissing wordt dienomtrent terecht gemotiveerd:

“Betrokkene werd ten gevolge van haar aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van haar aansluiting als werkend vennoot bij (...) BVBA (KBO 0806.334.343) en bij (...) BVBA (KBO 0460.790.679) met ingang van 15.04.2013 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd. 27.02.2015)."

Het toevoegen van stukken aan haar verzoekschrift tot nietigverklaring kan op geen enkele manier afbreuk doen aan de schrapping door het RSVZ m.i.v. 15.4.2013 (zijnde de datum waarop zij de aansluitingsverklaring had ondertekend bij haar sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij de twee vennootschappen m.i.v. 15.04.2013).

Verzoekende partij haar betoog dat zij voldeed aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en er geen sprake is van misleidende informatie, faalt volkomen.

Ook de bewering dat zij heeft voorgelegd wat gevraagd wordt en de gemachtigde niet 7 maanden na de beslissing dezelfde gegevens aan een nieuwe beoordeling kan onderwerpen, mist elke grondslag. Verzoekende partij gaat andermaal voorbij aan de retroactieve schrapping door het RSVZ, gegeven dat niet gekend was op het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht.

Zoals ook blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad, dient de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgen te verlenen aan deze retroactieve schrapping, dewelke impliceert dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België en dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus door de voorlegging van deze stukken werd misleid.

De Raad bevestigt in haar rechtspraak dat "Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld dat hij geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige kan aantonen en bepaalde documenten hem bijgevolg onterecht werden afgegeven of de realiteit niet correct weergeven, kan verweerder, in redelijkheid, oordelen dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit verblijfsrecht." (R.v.V. nr. 142.037 dd. 27.03.2015)

Verzoekende partij haar beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit, nl. als werkneemster.

Zij houdt voor dat zij alle activiteiten als werkneemster heeft stopgezet, en sinds 31.03.2015 niet meer actief is als zelfstandige; bewering die andermaal volledig in strijd is met de retroactieve schrapping.

Zij meent evenwel nog 'het recht op binnenkomst in België' te genieten als werknemer; hiertoe zou zij op 03.11.2015 een aanvraag van de verklaring van inschrijving als werknemer hebben ingediend bij de stad Antwerpen.

Verweerder laat gelden dat in zoverre verzoekende partij daadwerkelijk een nieuwe aanvraag van de verklaring van inschrijving zou hebben ingediend, ditmaal als werknemer, hetgeen op zich nog niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, deze aanvraag zal worden onderzocht en er door de bevoegde diensten (burgemeester dan wel gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing zal worden genomen.

Het voegen van bewijzen ter ondersteuning van deze aanvraag, is uiteraard niet dienstig bij de beoordeling van de in casu bestreden beslissing van 04.09.2015 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe, die optreedt als annulatierechter en enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan nagaan, om de eventuele latere aanvraag van de verzoekende partij tot het verkrijgen van een verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende, te beoordelen.

Het betoog van verzoekende partij mist elke grondslag.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)"

3.3. Artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij terecht stelt dat verzoekende partij bij haar aanvraag een aansluiting bij Partena, sociale verzekeringskas voorlegde en dat op basis hiervan aan de verzoekende partij een verblijfsrecht werd toegekend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde dat zij werd misleid omdat de RSVZ op 27 februari 2015 aan de verwerende partij liet weten dat zij dezelfde dag aan Partena vroeg om de aansluiting van de verzoekende partij met ingang van 15 april 2013 te laten schrappen. Bijgevolg leidt de verwerende partij uit deze wetenschap af dat de verzoekende partij geen zelfstandige is geweest. De verzoekende partij heeft de beslissing van de RSVZ naar eigen zeggen evenmin aangevochten.

De verwerende partij kon in alle redelijkheid tot dit besluit komen gelet op het niet ageren tegen deze beslissing. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gesteld dat de uitoefening van een zelfstandige activiteit vanaf het begin niet overeenstemde met een daadwerkelijk uitgeoefende activiteit. Dat toch wellicht per vergissing een E-kaart is afgegeven, neemt het misleidende karakter van de verstrekte informatie niet weg nu uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij het gebrek aan zelfstandige activiteit niet op spontane wijze aan de verwerende partij te kennen gaf. De verzoekende partij kan zich niet verstoppen achter een vergissing om haar eigen misleidend gedrag goed te praten. Zoals overigens de verwerende partij terecht stelt, doet het toevoegen van stukken aan het verzoekschrift aan het voorgaande geen afbreuk nu de beslissing van de RSVZ definitief is en er geen enkele stap werd ondernomen door de verzoekende partij om deze aan te vechten en zij evenmin op het ogenblik van de afgifte van de E-kaart aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat zij geen zelfstandige (al dan niet meer) was. Ook doet de argumentatie dat de verzoekende partij nadien een werknemer zou zijn geworden en de hierbij bijhorende stukken geen afbreuk aan het voorgaande. Voorts wordt er opgemerkt dat het voorleggen van de documenten zoals voorzien in artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit niet automatisch leiden tot het toekennen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en nog minder tot gevolg heeft dat geen toepassing kan verleend worden van artikel 42septies van de verwerende partij indien blijkt dat een voorgehouden zelfstandige activiteit geen daadwerkelijke uitoefening blijkt te zijn. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij daadwerkelijk zelfstandige was en heeft zich neergelegd bij de beslissing van de RSVZ dat haar aansluiting retroactief schrapte. Overigens weze nog opgemerkt dat de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening te houden met stukken die haar niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt en dat alhoewel de verzoekende partij thans beweert haar zelfstandige activiteit pas te hebben stopgezet op 31 maart 2015 dit gegeven evenmin kenbaar maakte aan de verwerende partij. De verzoekende partij heeft alle kansen gekregen om bewijzen over te maken aan de verwerende partij en aan de RSVZ nu zij voor deze dienst een vragenlijst moest invullen en haar verzocht werd om de nodige bewijsstukken over te maken wat zij naliet te doen. De gebrekkige kennis van het Nederlands is geen reden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet op de hoogte zou geweest zijn van de beslissing van de RSVZ. Voorts kan niet aangenomen worden dat het voorleggen van een uittreksel uit de Kruispuntbank op zich zou volstaan om een verblijfsrecht toe te kennen temeer uit de aanvraag (bijlage 19) duidelijk blijkt dat de verzoekende partij ook het bewijs van haar aansluiting bij een sociale verzekeringskas moest voorleggen. Tot slot wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van bedrog maar wel op basis van het verschaffen van misleidende informatie.

De verzoekende partij kan niet op dienstige wijze de schending van de artikelen 40, § 4, 1° en 41 van de vreemdelingenwet aanvoeren nu de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de bestreden beslissing geen beslissing betreffende een recht op binnenkomst betreft en evenmin een antwoord is op een aanvraag in toepassing van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Indien de verzoekende partij meent dat zij aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet voldoet, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen. Het komt de Raad niet toe in het kader van huidig geschil een oordeel te vormen of en indien zij een nieuwe aanvraag zou hebben ingediend, zoals zij beweert, hierover een oordeel te vormen en na te gaan of de bestreden beslissing al dan niet zinloos is genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe aanvraag indiende en de verzoekende partij stelt tevens dat zij dit voorsnog zou gedaan hebben op 3 november 2015, hetzij na het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Noch de artikelen 40, § 4, 1° en 41 van de vreemdelingenwet, noch artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit zijn geschonden.

Het middel faalt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN